

ffte Ministre og det for lang Tid siden, saaledes at vi havde faaet et Ministerium af den Fløi af Venstre, der var mest tilbøielig til at vise Smødekommenhed imod Lands-thinget, og af den Fløi af Høire, der var mest tilbøielig til at vise Smødekommenhed mod Folkethinget, saa vilde der have været Sandsynlighed for, at vi for mange Herrens Tider siden vilde være komne ud over Kon-stituten. I Stedet derfor har der været en Regelvirksomhed imellem de to allierede Stats-faktorer; snart er det Landstthinget, der hidser Ministeriet op imod Folkethinget, og snart er det Ministeriet, der, som i den foreliggende Sag, hidser Landstthinget mod Folkethinget. Det er ret karakteristisk, at man i Lands-thinget har havt saa stor Betænkelse ved de midlertidige Finansloves Grundlovmæs-sighed. Det vil sige, hvis man vedtog en midlertidig Finanslov af samme Indhold som den, der blev given af Grundlovens Givere i den første Rigsdaagsamling, og som har 35 Aars Sædvaneret for sig, saa mente man, at den ikke var grundlovmæssig, men forlod man den Form, der har Sædvane-retten for sig og slog ind paa en ny Form, hvorefter Regjeringen skulde kunne benytte Bevillinger, selv om de vare nægtede af et af Thingene, saa mente man nok, at det kunde rummes indenfor Grundlovens Ramme. Mærkeligt er det tillige, at de samme Mænd mene, at en provisorisk Finanslov er fuldt ud grundlovmæssig. Men er det dog ikke at stille Alting paa Hovedet? Det mest Grund-lovmæssige er for dem de provisoriske Fi-nanslove, og hvad der kan rummes indenfor Grundlovens Ramme er for dem midlertidige Finantslove, der ikke have Sædvaneret for sig, medens Affattelsen i den gamle Form, der har 35 Aars Sædvaneret for sig, er grundlovsstridig! Det er en mærkelig Op-fattelse. Den høitærede Conseilspræsident har hævdet under Behandlingen af den mid- lertidige Finanslov, at han ikke kunde gaa ind paa den, fordi Thingene havde forskjellig Opfattelse om dens Forstaaelse og om, hvor- vidt enkelte Bevillinger efter den vare givne eller ikke. Den logiske Slutning deraf maatte være, at den høitærede Conseilspræsident paa ingen som helst Maade kunde gaa med til en provisorisk Finanslov og albrig kunde kontrastignere den, thi om dens Forstaaelse er der ikke alene paa enkelte Punkter, men om hele dens Indhold den største Menings- forskjel mellem begge Thingene, idet det ene Thing mener, at den er fuldt ud grundlovs- mæssig, og det andet Thing mener, at den er grundlovsstridig fra den ene Ende til den anden. Det er ofte blevet hævdet af Re- gjeringens Benner, blandt Andet ogsaa ved

Finanslovens Behandling i dette Thing og ogsaa i det andet Thing og navnlig under Adressede-batten, ja endogsaa i selve Adressen, at det navnlig var dem om at gjøre at hævde de kongelige Prærogativer, at hævde Kongens Ret til frit at vælge sine Ministre. Men deres Handlinger staa i Strid med deres Ord, saa jeg kan være de ærede Herrer med Talleyrands Ord: Talen er givet Menneket til at skjule sine Tanker med. Hvad de i Handlingen hævde, er at bestride Hans Majestæt Kongens Ret til at vælge sine Ministre; de forlange, at han udelukkende skal være bunden til at vælge sine Ministre i politisk Overensstemmelse med deres Parti, Folkethinget har tre Gange henvendt sig til Hans Majestæt Kongen og har indgivet Adresser til ham, som i det Væsentlige ere gaaede ud paa at søge at formaa ham til et Ministerffte. Hvis det nu virkelig har været Regjeringens Benner og Landstthinget om at gjøre, at hævde Kongens Ret til frit at vælge sine Ministre, saa skulde de have overladt det til Hans Majestæts Kongens Valg, om han vilde imødekemme Folkethinget eller ikke, eller hvis de endelig vilde indgive en Adresse, skulde de have ladet Adressens Ordlyd gaa ud paa, at de ganske overlod det til Hans Majestæt selv, hvorvidt han vilde imødekemme Folke-thinget eller ikke; vilde han imødekemme dette Ønske, saa vare de fornøiede, og vilde han holde paa det nuværende Ministerium, vare de ogsaa fornøiede. Det have de nu ikke gjort; de have tværtimod hver Gang indgivet en Modadresse, for at søge at hindre Hans Majestæt Kongen i at afske- dige sine Ministre. I en Adresse sige de, at de ikke tør afholde sig fra at indgive Adres- sen, og hvorfor finde de det nødvendigt at stille sig imellem Kongen og Folkethinget? Fordi de frygte for, at Kongen ellers skulde tage Hensyn til Folkethingets Ønsker. De Herrer beraabe sig saa meget paa deres Kongekjærlighed og Loyalitet. Ja, det er godt for dem at tale derom, at sige saalænge Kongen bruger sine Prærogativer paa en Maade, som gavner deres Parti, saa er det overmaade let at beraabe sig paa sin Kongekjærlighed. Jeg frygter imidlertid for, at hvis det en skønne Dag behagede Hans Majestæt at tage et Venstreministerium, saa vilde deres Kongekjærlighed fordufte og de, der nu ikke kunne tale ti Ord uden at paabe- raabe sig de kongelige Prærogativer, vilde da være mellem de Forreste til at demonstrere imod ham. Venstres Konge- kjærlighed derimod har staaet for Skud; man maa beundre, at Venstre, uagtet Kongen ikke har viist det Smødekommen i mange Aar,